

ת"ד 8996/08/14 - מדינת ישראל, באמצעות תביעות תעבורה תל אביב נגד טאודור הופמיסטר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

19 אפריל 2015

ת"ד 8996-08-14 מדינת ישראל נ' הופמיסטר

בפני כב' השופט רועי פרי

בעניין:

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות תעבורה תל אביב

ע"י ב"כ עו"ד נאווה עוז

נגד

הנאשם: טאודור הופמיסטר

באמצעות ב"כ עו"ד שי גלעד

הכרעת דין

1. הנאשם עומד לדין בגין עבירות של אי מתן זכות להולך רגל במעבר חצייה, נהיגה בקלות ראש וגרימת חבלה של ממש לאדם - בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה, סעיף 62(2) ביחד עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961.
2. למקרא כתב האישום עולה כי הנאשם נהג מונית ברחוב דרך יפו בתל אביב, זאת ביום 8.12.13, בשעה 11:20 לערך, ממערב למזרח והתקרב לצומת עם רחוב סמטת השיר.
3. במקום מסומן לרוחב הכביש מעבר חצייה להולכי רגל. באותה עת חצה את הכביש, מר יעקב אטיאס, יליד 1929, בתחום מעבר החצייה, מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם.

נטען כי הנאשם נהג בקלות ראש, בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא הבחין מבעוד מועד בהולך הרגל, לא אפשר לו לסיים החצייה בבטחה, המשיך בנסיעה ופגע בו.

כתוצאה מהתאונה נחבל הולך הרגל חבלות של ממש, בדמות שברים בצלעות 3-9, משמאל. שברים בצלעות 8-9, המטומה פארוטבראלית בגובה 6T עם שבר בזיז, גשר גרמי מימין. אושפז למשך 9 ימים במרכז הרפואי ע"ש סוראסקי בתל אביב ושוחרר עם המלצה לשיקום.

4. ההגנה הודתה בנהיגה במקום ובזמן, הודתה בחבלות שנגרמו להולך הרגל, אולם כפרה באחריותו של הנאשם לתאונה וכי הפגיעה ארעה במעבר החצייה.

ההגנה טענה בסיכומיה (ראו סיכומיה בכתב ובע"פ) כי התביעה לא הרימה את נטל ההוכחה בדבר רשלנותו של הנאשם, ובתוך כך המדובר בתאונה בלתי נמנעת, לאור התפרצות הולך הרגל לכביש, לשיטתה, בו בזמן שהנאשם נהג במהירות של 20 קמ"ש.

פרשת התביעה

5. ראובן בנימין, עד ראייה לתאונה, העיד כי נסע בדרך יפו ביום האירוע ממזרח למערב, המדובר היה ביום חורפי וגשום. הבחין לפני 'בית רומנו' באדם מבוגר עם מקל הליכה שרוצה לחצות את מעבר החצייה שבמקום. עצר על מנת לאפשר לו לעבור. **"כשאני עצרתי ראיתי את נהג המונית מגיע ממערב למזרח, מולי, כמובן שצפיתי שהוא יעצור, הולך הרגל ירד והתחיל לחצות את הכביש ונהג המונית זרק אותו באוויר, הוא נפל על מכסה המנוע של הרכב ואל הכביש. נהג המונית פגע בו. אני הייתי ממש בהלם..."** - ע' 2, ש' 11-14.

העד מציין כי לנהג המונית היה נוסע מחו"ל, כשירד מהמונית והנהג ביקשו שייקח מונית אחרת. מציין כי הפגיעה בהולך הרגל היתה בעוצמה, "מדובר בנסיעה מלאה".

לא שמע רעש המעיד על לחיצה על הבלם מצד נהג המונית.

הבחין שהולך הרגל נפל על גבי הכביש וכי ירד לו דם מראשו. הולך הרגל הלך במעבר החצייה - ע' 3, ש' 19-20.

אינו מכיר איש מהמעורבים.

לבקשת התובעת סימן העד באיקס כחול על גבי תרשים הבוחן (ת/1) היכן נעצר בסמוך למעבר החצייה, ומהיכן הגיע הנאשם, המונית היתה 20-30 מטרים ממעבר החצייה, **"הולך הרגל ירד למעבר החצייה, התחיל לחצות את הכביש ובשלב השניות המעטות האלה המונית התקרבה והעיפה אותו. הוא הגיע לשליש מעבר החצייה"** - ע' 3, ש' 28-30.

בחקירתו הנגדית הטיח הסנגור בעד כי בכיוונו ישנם שני נתיבים, העד ציין כי הנתיב מימין אינו פנוי שכן פורקים בו

סחורה.

הסנגור הציג בפני העד את תמונה מס' 11 ל-7/ת, והעד זיהה את המקום, "הנתיב הימני הוא לא פעיל כמעט ברוב היום כי הוא לפריקה ולאוטובוסים" - ע' 5, ש' 15.

העד ציין כי נסע בנתיב השני מימין. כשנעצר הולך הרגל היה על גבי המדרכה, "ברגע שעצרתי הוא ירד מהמדרכה לכיוון מעבר חצייה והחל לחצות".

הכביש היה עמוס.

הסנגור הטיח בעד כי בהודעתו (נ/1) לא ציין כי הבחין שהולך הרגל התעופף באוויר.

העד ציין כי סבר שזה לא העיקר, שכן "העיקר היתה הפגיעה במעבר החצייה" -

ע' 6, ש' 26.

העד חזר על גרסתו כי הנאשם לא נתן זכות קדימה להולך הרגל ופגע בו בנסיעה מלאה "אפילו לא היה זמזום אחד של בלמים" - ע' 6, ש' 30-31.

העד ציין כי לאחר הפגיעה הנאשם עצר את המונית, ובהמשך לשאלת הסנגור אישר העד כי לאחר הפגיעה סטה הנאשם שמאלה.

המונית פגעה בהולך הרגל באמצעות "החלק הימני של הקבינה" (העד צייר המיקום לבקשת הסנגור - נ/2).

באחרית עדותו, ציין העד מיוזמתו כי: "הולך הרגל מבחינתי כשל, כי הוא היה צריך להסתכל גם לשמאלו, הוא התחיל את החצייה בלי להסתכל, אבל צפיתי שנהג המונית יעצור" - ע' 9, ש' 4-6.

אציין כי במהלך עדותו של העד, הצביע הלה על הנאשם, ואמר כי אילו היה הנהג הפוגע היה מודה באשמה ומבקש מבית המשפט להתחשב בו - ע' 8. לאחר שסיים העד את עדותו, פנה האחרון לנאשם ואמר: "לך אני אומר תתבייש לך" - ע' 9.

6. רס"מ פרנזי אברהם, ערך דוח פעולה במועד האירוע (ת/2), הגיע למקום האירוע ורשם את תגובת הנאשם (ע' 12, ש' 1).

בהתאם לדוח, הנאשם טען כי נסע ממערב למזרח בדרך יפו "ואז ראיתי בן אדם ליד מעבר חצייה ירד ולא הסתכל ואז פגעתי בו, לא במעבר חצייה".

העד מציין בדוח כי: "בין 2-3 אבני שפה היו סימני דם ברורים על שפת המדרכה...".

מציין כי הנפגע פונה טרם הגיעו למקום. במקום היה נהג שנסע ממזרח למערב ועצר לפני מעבר החצייה כי הבחין באדם שיורד לכביש ואז המונית פגעה בו. לא אותרו עדים מהחנויות ואין מצלמות. בדוח מופיעה סקיצה.

לטענתו הבחין בסימנים טריים של דם, "דבר שנראה שכרגע זה קרה". סימן את הסימנים שראה בתרשים בדוח. מצאם על אבני השפה, לאחר מעבר החצייה, כאשר כל אבן שפה הינה באורך מטר, "כלומר מצאתי סימני דם כשני מטרים לאחר מעבר החצייה" -

ע' 10, ש' 9-12.

בחקירתו הנגדית עמד העד על כך שהבחין בסימני דם, לאחר מעבר החצייה, בכיוון נסיעת המונית, "זה יכול להיות גם 2.5 מטר, כי סימני הדם היו לא במרוכז, היו גם טיפות". העד צייר את סימני הדם שראה לבקשת הסנגור (נ/3), תוך שציין כי היתה שלולית דם בגודל חצי דף נייר וגם טיפות.

העד עמד על כך כי סימני הדם היו טריים על מקום הפגיעה, שזה ממש לאחר מעבר החצייה, בין 2-3 פסים של אבני שפה. העד לא זכר על איזה צבע של אבן שפה נמצא הדם.

7. הבוחן רס"ר יהודה נחמיאס, ערך את התרשים (ת/1), דוח פעולה (ת/3), גבה הודעה מהנאשם (ת/4), ערך דוח בוחן (ת/5), ניסוי שדה ראיה (ת/6), לוח תצלומים (ת/7) ושחזור לתאונת הדרכים (ת/8).

8. בעדותו ציין הבוחן, כי ערך שחזור מתמטי של התאונה, עפ"י הודעת הנאשם והצבעתו, ולפי המהירות בה נסע והמרחק בו הולך הרגל חצה, לפיו התאונה הינה בלתי נמנעת.

"אולם אותו נהג מכיר את המקום, יודע שיש מעבר חצייה במקום, שדה הראייה לכיוון מעבר החצייה לכיוון השילוט והולך הרגל, שדה הראייה היה פתוח והיה תקין ולא היתה בעיה לראות את הולך הרגל. יש עד ראיה בתיק שראה את הולך הרגל וגם עצר לו וברגע שהוא עצר לו הולך הרגל הבין שהוא יכול לחצות. גם הנהג שלנו מוסר בהודעתו שהוא ראה את הולך הרגל וחשב שהוא לא יחצה, לכן זה אי האטה לפני מעבר חצייה ולא אי מתן זכות, כי בנתונים הללו הוא לא נתן זכות כי הוא נסע במהירות שלא תאמה את תנאי הדרך" - ע' 13.

העד ציין בחקירתו הנגדית כי "תאונת דרכים בלתי נמנעת על מעבר חצייה עדיין לא פוטרת את הנהג" - ע' 14, ש' 11-12.

העד מציין מעיון בכריכת התיק כי המליץ להעמיד לדין את הנהג בגין אי האטה לפני מעבר חצייה ולא באי מתן זכות להולך רגל.

כשנשאל העד, ע"י הסנגור, האם הנאשם היה אמור לנסוע פחות מ- 20 קמ"ש, השיב:

"לא מדויק, אני סבור שהוא היה צריך להתייחס להולך הרגל שנמצא על מעבר החצייה ולאפשר לו לעבור, היות והוא ראה אותו" - ע' 14, ש' 20-21.

"אם הנהג היה עוצר ברגע שהוא זיהה את הולך הרגל הוא היה מונע את התאונה, ברגע שהוא פסע צעד אחד, הוא פשוט לא התייחס להולך הרגל, הנהג היה קרוב להולך הרגל וכאשר הוא היה קרוב אליו הולך הרגל הוריד צעד אחד ואז הוא לא הספיק לעצור".

"אם היה עוצר בזמן שהוא זיהה אותו, הוא היה מונע את התאונה" - ע' 14, ש' 30.

טוען כי אינו יכול לקבוע את מקום האימפקט, הסייר שהגיע לזירה לפניו סיפר לו אודות כתמי הדם, אולם כשהגיע למקום אלה נשטפו מהגשם - ע' 16.

הסייר לא הצביע לו על המיקום.

העד ציין כי לפי עדות הנאשם נהג במהירות קבועה של 20 קמ"ש, המשמעות שיש להחזירו

8 מטרים לאחור, מהמקום בו עצר. רוחב מעבר החצייה הינו 3 מטרים, המונית באורך של 4.20 מטרים, אם מחזירים אותה 8 מטרים לאחור **"אז זה יוצא או על מעבר החצייה או טיפה לפני אבל זה לא יהיה איפה שהצביע הנהג נקודה מס' 4 שסימנתי וזה לא כיוון החצייה מס' 3 לגרסת הנהג"** - ראו ע' 16, והתרשים ת/1.

המונית עמדה בסביבות מטר וחצי מחלקה האחורי שהיה עדיין על מעבר החצייה - ראו ת/1, ותמונות 7-9 לת/7.

עם זאת העד לא מדד את המרחק בין סרני הרכב. העד ציין כי מבחינה חישובית התאונה בלתי נמנעת ועמד על כך שהתאונה התרחשה במעבר החצייה - ע' 16, ש' 30-31.

הסנגור הטיח בעד, כי לפי הנתונים, של אורך המונית, מיקום עצירתה, רוחב מעבר החצייה וחישוב הבוחן שהתאונה אירעה 8 מטרים לפני מקום העצירה, החישוב מוביל לכך שהאימפקט היה 2.30 מ' לפני מעבר החצייה, העד ציין כי הסנגור אינו טועה בחישוב, אולם הנתונים נלקחו לפי המהירות שציין הנהג, "יכול להיות שהוא נסע 15 קמ"ש או 30 קמ"ש, אבל יש לי את עדות עד הראייה שראה מהיכן הולך הרגל חצה והיכן היתה התאונה" -

ע' 17.

העד ציין כי אינו יכול לקבוע איזה חלק מהמונית פגע בהולך הרגל, שכן לא נמצא נזק תאונתי.

הנאשם הצביע על מקום המגע, ככנף קדמית ימנית (תמונה 12).

הבוחן עמד על כך שכדי לעצור מונית במהירות של 20 קמ"ש, צריך מרחק של 8.45 מטרים (ראו ת/8).

9. מעיין בתמונות שצילם הבוחן במקום האירוע (ת/7), ומהתרשים (ת/1) עולה כי נתיבו של הנאשם הינו נתיב יחיד לתחבורה ציבורית (נת"צ), ואילו בכיוונו של עד הראייה 2 נתיבים. בכיוונו של הנאשם מוצב

תמרור 306 (תן זכות קדימה להולכי הרגל החוצים) מימין - תמונות 1,5.

מקום עצירת המונית, בנתיבה, עם נטיה מעט שמאלה, שחלקה האחורי של המונית עודנו על גבי מעבר החצייה (תמונות 7-9). הצבעת הנהג לעניין מקום חציית הולך הרגל והפגיעה ברכב - תמונות 12, 13.

עפ"י התרשים (ת/1) עד הראייה הצביע בדבר כיוון חציית הולך הרגל במעבר (נקודה מס' 2) ואילו הנאשם הצביע על נקודה מס' 3, שהינה לאחר המעבר ופגיעה בכנף ימנית קדמית של המונית - נקודה מס' 4.

עפ"י דוח הבוחן (ת/5) עסקינן בדרך עירונית, מהירות מותרת 50 קמ"ש, שדה ראייה לפני, מכיוון המונית ניתן לראות הולך רגל שהוצב בצד ימין 75 מטרים, ואת תמרור 306 ומעבר החצייה ממרחק 66 מטרים.

עפ"י שחזור שבוצע - תאונה בלתי נמנעת מצד המונית (ת/8). מסיק כי היה מגע בין דופן קדמית ימנית של המונית להולך הרגל, לא נמצא נזק תאונתי.

10. הודעתו של הולך הרגל, הוגשה בהסכמת הצדדים (ת/9). העד מציין כי: **"היום סמוך לשעה 11:00 הלכתי ברגל בתל אביב ברחוב דרך יפו ואז אני לא זוכר כלום התעוררתי בבית חולים לא יודע מה קרה לי"**. טוען כי הינו בריא ויש לו מקל הליכה, היה לבדו, טייל ללא מקום יעד. אינו זוכר שחצה את הכביש, אינו יודע אם פגע בו רכב. נפגע בראשו.

11. מהתיעוד הרפואי, שהוגש בהסכמה (ת/10) עולה כי הולך הרגל הינו בן 84. ביום קבלתו מעורב בתד, כהולך רגל נפגע ע"י רכב.

בבדיקת CT נמצאו שברים בצלעות 3-9 משמאל ובצלעות 8-9 שתי הקומות. המטומה קטנה פארורטבראלית בגובה T6 עם שבר בזיז, גשר גרמי מימין.

חתך בעורף באורך 3 ס"מ. אושפז בין התאריכים 8.12.13-16.12.13, שוחרר עם המלצות לשיקום.

פרשת ההגנה

12. הנאשם בהודעתו במקום התאונה (ת/4), מסר כי נסע בסמוך לשעה 11:20 בדרך יפו, לכיוון מזרח במהירות של 20 קמ"ש, הגיע למעבר החצייה בנסיעה שוטפת המעבר היה בסמוך לבית מס' 28, **"ואז פתאום ירד מהמדרכה אדם מבוגר מימין לשמאל ואז נסיתי לברוח ממנו פגעתי בו ועצרתי אני נסיתי לברוח שמאלה"**. הבחין בהולך הרגל **"כמה שניות לפני אבל הוא פשוט הפתיע אותי וחצה את המעבר חציה"** - ש' 18-19.

כשהבחין בהולך הרגל זה עמד על קצה המדרכה.

כשנשאל מה הסיבה שלא עצר והמשיך בנסיעה, השיב הנאשם: **"בגלל שהוא לא היה במעבר החצייה אלא ליד המעבר"**. הנאשם טען כי הולך הרגל היה מטר, מטר וחצי מהמעבר. טוען כי לא תיאר לעצמו כי הלה יחצה. קצב חצייתו היה "לאט".

האשם מכחיש את גרסת עד הראיה שעצר בסמוך למעבר החצייה ואפשר להולך הרגל לחצות במעבר. הנאשם ציין כי שדה הראייה היה פתוח, הולך הרגל לבש שחור, מבנה גופו בינוני וגובהו 1.70 מ'. הנאשם ציין שלא נסעו כלי רכב נוספים לפניו. מכיר את המקום ויודע שיש מעבר חצייה. כביש רטוב, ראות טובה, טפטוף קל של גשם.

רכבו היה תקין, הגה ובלמים.

נסע עימו תייר, שהסיע לשדה התעופה, שהשאיר את פרטיו - שניידר לודגר. הפגיעה היתה בפינה קדמית ימנית של הרכב ולא נגרם נזק תאונתי לרכב.

13. הנאשם העיד להגנתו, עובד כנהג מונית מעל 53 שנים.

ביום האירוע, ירד גשם, נסע בדרך יפו בתל אביב, ממערב למזרח, עימו במונית היה נוסע, תייר מגרמניה, שהסיעו לשדה התעופה, ישב במושב האחורי מימין.

נסע במרכז המסלול, **"כשעברתי את מעבר החצייה בדיוק קפץ לי בן אדם לאוטו, נסיתי לברוח שמאלה ובלמתי בשנייה שהוא קפץ לי לאוטו לכנף הימני קדימה"** - ע' 23.

"בעצם הבלימה הבן אדם עף אחורה..."

במסלול בו נהג, הלכו סבלים עם תלת אופניים והובילו בדים, עקב כך לא יכול היה לנסוע מהר.

"יכולתי לעצור על המקום, עובדה שלא היו סימני בלימה" - ע' 24, ש' 9.

הבחין בהולך הרגל "כמעט 2 מטרים אחרי מעבר החצייה. הוא עבר בלי להסתכל לא ימינה ולא שמאלה. היה לו כובע קסקט כי ירד גשם. הוא לא הרים את הראש" - ע' 24, ש' 11-12.

טוען כי הולך הרכב רץ אליו עקב העצירה שלו והבלימה על המקום ונפל לאחור. "אני לא נגעתי בו אלא הוא עבר אלי. עקב הפגיעה בכנף הימנית מעל הגלגל, בגלל העצירה שלי הפתאומית הוא עף אחורה".

התייר ירד מהמונית כי מיהר לשדה התעופה, נתן לנאשם את פרטיו, והנאשם עצר מונית שתיקח אותו לשדה.

המדרכה היתה במועד האירוע מלאה באנשים **"כי זה יפו תל אביב ויש מלא חנויות. לא תיארתי שאחרי מעבר החצייה משהו יקפוץ לי לאוטו"**.

הנאשם ציין כי התייר רשם את פרטיו ע"ג כרטיס ביקור של הנאשם, במידה ויהא צורך בעדותו - פרטי התייר

שנרשמו על כרטיס ביקור, צולמו ע"י הבוחן (תמונה 14 לת/7).

התייר לא אמר לנאשם מה ראה בתאונה, "הוא היה מבוהל ואני הייתי אאוט לגמרי, כי לא קרה לי בחיים דבר כזה" - ע' 25, ש' 15.

דיבר עם התייר כמה דקות לפני התאונה, שכן לפי המבטא שלו, הנאשם שאלו אם הוא דובר גרמנית, וענה שכן "ואז דיברנו גרמנית, זה היה בנסיעה".

התובעת הטיחה בנאשם שלא אמר לשוטרי בשטח שהולך הרגל קפץ, והנאשם משיב: "הוא לא יכול לקפוץ, הוא יכול ללכת" - ע' 26, ש' 12.

האשם טען: "אני לא פגעתי בו. הוא פגע בי. הוא יותר אשם כי הוא לא הסתכל לא ימינה ולא שמאלה".

כשנשאל אם סתם אמר לשוטרי שפגע בהולך הרגל, השיב הנאשם: "זו פגיעה, מה אני אגיד שלא פגעתי? יש עובדות. עמדתי ולא נסעתי" - ע' 26, ש' 17.

הנאשם טען כי ביחס להודעתו (ת/4) היה מבוהל וחתם וכי ישנם סעיפים שהשוטרי הוסיף לבד, כמו שנסע בנסיעה שוטפת.

כשהטיחה בו שוב התובעת כי לא אמר בהודעתו שהולך הרגל קפץ על הרכב, השיב הנאשם: "לא פגעתי בו, אלא הוא פגע בי" - ע' 26, ש' 31.

התובעת הטיחה בנאשם כי שני שוטרים רשמו מפיו כי פגע בהולך הרגל (ת/2, ת/4) "ואתה אומר שזה לא נכון, שניהם לא אומרים אמת?", והנאשם השיב: "נכון". הנאשם ציין כי נסע מטר וחצי מהמדרכה שמאלה - ע' 27.

הנאשם הכחיש כי אמר לבוחן בשורה 29 לת/4 כי קצב הליכת הולך הרגל היה איטי.

טוען כי הבחין בהולך הרגל לראשונה "כשהוא היה לי על האוטו" - ע' 27, ש' 7.

"ש-ז"א שלפני זה לא נסית לברוח שמאלה?"

ת - לא היה סיבה לברוח שמאלה" - ע' 27, ש' 8-9.

הנאשם הכחיש כי אמר לשוטרי כי הבחין בהולך הרגל כמה שניות לפני והוא הפתיע אותו וחצה.

"לא ראיתי אותו עד שהוא לא פגע בי".

התובעת הטיחה בנאשם אם לפי גרסתו בבית המשפט לא ראה את הולך הרגל, כיצד טען כי ראה אותו עם קסקט ולא מסתכל, והנאשם השיב: "כשהוא היה עלי" - ע' 28, ש' 6.

אם כך, המשיכה התובעת, ושאלה את השאלה המתבקשת, כיצד ידע הנאשם שהולך הרגל לא הסתכל לפני שירד לכביש, והנאשם השיב: "תקראי את העדות של העד הראשון ותקחי בבקשה את התמונות, אין לך

את התמונות" - ע' 28, ש' 8.

הנאשם אישר שידע שיש במקום מעבר חצייה. את עד הראייה כינה "שקרן גדול" -

ע' 28, ש' 16. הנאשם אישר כי לא היתה לו בעיית שדה ראייה.

הנאשם עמד על כך שבלם.

התובעת שאלה את הנאשם האם הסתכל הצידה, והנאשם השיב בשלילה: "לא. ביום גשם מסתכלים קדימה. העיניים פוזלות הצידה".

נשאל כמה מטרים עבר אחרי מעבר החצייה שארעה התאונה, ומשיב: "בערך 2 מטר. הגלגל האחורי היה בסוף הפס של מעבר החצייה" - ע' 30, ש' 17.

התובעת הטיחה בנאשם שלמרות שנסע במרכז הנתיב לא ראה את הירידה של הולך הרגל מצד ימין בחלק מהנתיב, והנאשם השיב בשלילה.

התובעת הטיחה בנאשם את ההצבעה שלו לבוחן (נקודה מס' 3 בתרשים ת/1), כלומר שהולך הרגל חצה אחרי מקום העצירה, והנאשם השיב: "מה פתאום, אני עצרתי בפגיעה שלו עצרתי".

הנאשם טען כי הולך הרגל חצה בנקודה מס' 4 (ת/1). הולך הרגל נפל הצידה.

כשנשאל היכן נפל הולך הרגל, השיב הנאשם, "בין המדרכה לכביש". הנאשם אישר שהיו סימני דם על אבני השפה - ע' 31, ש' 16-17.

התובעת הטיחה בנאשם כי אם הוא אומר שנסע 20 קמ"ש, הפגיעה היתה על מעבר החצייה, כי אם מחזירים את הרכב לאחר 8 מטרים היה לפני מעבר החצייה ופגע בהולך הרגל ונעצר כפי שנעצר - "אתה צריך 8 מטרים כדי לעצור בהפתעה". הנאשם שלל טענה זו וטען כי אם היה נוסע 8 מטרים היו "פסי החלקה על הכביש" - ע' 31, ש' 22-26.

התובעת הטיחה בנאשם כי גם אם החצייה היתה מטר וחצי לאחר מעבר החצייה זה עדיין תחום מעבר החצייה ועל כן היה צריך להאט ולתת להולך הרגל לעבור, והנאשם השיב, שנסע בצורה שכזו שהולך הרגל הפתיע אותו, הנאשם טען כי אינו יודע מה זה תחום מעבר החצייה - ע' 31, 27-32.

14. מר שניידר לודגר, אזרח גרמניה, העיד כעד הגנה, באמצעות תוכנת הסקייפ, לאור הסכמת הצדדים (ראו החלטתי בעניין מיום 23.2.15), ועדותו תורגמה מגרמנית לעברית.

העד סיפר כי ביום האירוע (הגם שציין מועדים שאינם נכונים) עלה למונית של הנאשם מבית המלון בדרך לשדה התעופה. התאונה ארעה בדרך, התנועה היתה כבדה, והנאשם נהג בצורה זהירה וקפדנית.

ישב בספסל האחורי של המונית. הביט ימינה במהלך הנסיעה וראה אדם מבוגר שהלך בצד ימין של

המדרכה, הלך בניגוד לתנועת האנשים. "כשהוא הלך במעבר החצייה הוא הסתכל קדימה ולא שמאלה וימינה ואז אני מבחין במקביל בכמה דברים שקרו. הנהג בלם את המכונית ותוך כדי בלימת המכונית הוא הבחין שהאיש שנפגע נוטה עם הגוף שלו לכיוון המכונית...נהג המכונית פגע בצדו של הולך הרגל עם החלק הימני קדמי של המכונית. אחרי הפגיעה הגוף של הנפגע עלה על החלק הקדמי של המכונית איפה שהרדיאטור ואז הוא נפל חזרה מהאוטו על מעבר החצייה וכאן אני לא זוכר או לא בטוח לגמרי האם תוך כדי הנפילה ראשו של הולך הרגל נפגע מהפגוש של המכונית" - ע' 35.

אמבולנס ומשטרה הגיעו. והנהג הזמין לעד מונית אחרת. טוען כי התאונה לא ארעה במעבר חצייה.

הסנגור שאל את העד האם הוא יודע להבחין בין מדרכה למעבר חצייה, והעד השיב: "כאשר התאונה קרתה אני לא הבחנתי במעבר חצייה. כאשר נהג המונית פגע באדם אני לא הבחנתי בשום מעבר חצייה (העד מכנה את זה "זברה")". - ע' 36, ש' 14-15.

הולך הרגל לא רץ והלך בצורה יציבה. הוא הלך בזווית ישרה של 90 מעלות לכביש, הוא הלך מהמדרכה בצורה יציבה ישר לכביש.

העד ציין כי הביט כל הזמן ימינה, לכיוון המדרכה, ולא קדימה.

"אני ההיתי בשוק כאשר הבחנתי באיש מולי בפגיעה הזאת כי חשבתי שהוא יעצור לפני שהוא עובר את הכביש. הפגיעה של האיש הזה נעשתה בחלק הקדמי של המכונית ולאחר הפגיעה האיש התרומם מעל הרדיאטור של המכונית לכיוון חלון הנהג ואז הוא התגלגל חזרה לכיוון הרצפה..." - ע' 36, ש' 23-27.

טוען כי "היתה לו פגיעה של דם בראש".

סבור שהתאונה בלתי נמנעת, מכיוון שהכל קרה בצורה פתאומית. והולך הרגל ירד לכביש בצורה פתאומית.

מכיוון שהיה בטוח שאת התאונה הנהג לא יכול היה למנוע - נתן לו את פרטיו.

בחקירתו הנגדית טען העד כי התאונה ארעה באור מלא ולא ירד גשם.

לא הכיר את הנהג בעבר, היה זה נהג אקראי.

אישר שהיה ממוקד בצד ימין עת הסתכל על האירוע.

העד צייר על גבי דף נייר את המדרכה והולכי הרגל שהולכים קדימה או אחורה, ואילו הולך הרגל הלך בצורה אופקית לכיוון הכביש, לרוחב המדרכה.

העד נשאל אם יש במקום התאונה או בסמוך מעבר חצייה והשיב בשלילה -

ע' 38, ש' 17-18.

העד לא הסתכל על התנועה שממול.

שהטיחה בו התובעת כי נהג המונית אמר שהאירוע קרה במעבר החצייה או שני מטרים אחריו, השיב העד כי הדבר יכול להיות אולם הוא אישית לא הבחין במעבר חצייה.

לאחר התאונה נותר העד לשבת בתוך המונית ולא יצא מהרכב "אלא התרכזתי בעצמי אבל ראיתי שהנהג ישר יצא החוצה".

התרומם מהמושב, ודרך החלון הקדמי, ראה את הולך הרגל שוכב על הכביש עם דם.

ישב ברכב בין 10-15 דקות.

הבחין בדם בחלק העליון של גוף הולך הרגל "יותר בחלק של הראש".

לא הבחין שלהולך הרגל היה מקל בידו.

כנשאל באיזה מרחק מהמדרכה אירעה התאונה, לא יכול היה להעריך, לאחר מכן מסר שיתכן 2-3 מטרים.

הנאשם נסע לאט ולא סטה שמאלה. לאחר מכן הבהיר, כי הדבר הראשון שארע שהרגיש מכה, הדבר השני שהנהג ניסה להפנות את ההגה ימינה או שמאלה כדי למנוע משהו והדבר השלישי זה המהומה שלאחר מכן - ע' 42.

זוכר שלושה דברים שארעו במקביל, חש מכה של המכונית ואז הנהג בלם והדבר השלישי המהומה שקרתה. העד ציין כי הדברים ארעו סימולטנית.

דין והכרעה

15. לאחר ששמעתי מלוא הראיות בתיק זה, עיינתי בדפי הפרוטוקול, במוצגים ובסיכומי הצדדים, נחה דעתי כי התביעה השכילה להוכיח, במידת הנטל המוטל על כתפיה, את המיוחס לנאשם בכתב האישום, ובתוך כך אחריותו לתאונת הדרכים ולחבלות שנגרמו להולך הרגל.

16. נהג המתקרב למעבר חצייה חב בחובת זהירות מוגברת ביחס להולכי הרגל. עליו לתור אחר הולכי הרגל, להאט מהירותו, למהירות שהינה סבירה לפי מצב הכביש ותנאי הדרך ואף לעצור את רכבו, אם הדבר מתבקש - והכל על מנת לאפשר להולכי הרגל לחצות את המעבר בבטחה.

המפגש בין כלי רכב, העשוי טונות של פח וברזל לבין הולך רגל שברירי, בשר ודם, הינו אקוטי ועלול להסתיים, ברוב המקרים בתוצאה קטלנית - ראו ת"ד (תל אביב) 4500-08-13 מדינת ישראל נ' עמרני, מיום 2.9.14; עפ"ת 4289-04-15 עמרני נ' מדינת ישראל, מיום 16.4.15.

תקנה 52(6) לתקנות התעבורה מחייבת נהג המתקרב למעבר חצייה להאט מהירותו, ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו, בכל מקרה שבו צפויה סכנה לעוברי דרך או לרכוש.

תקנה 51 לתקנות התעבורה מחייבת נהג לנהוג במהירות סבירה לפי תנאי הדרך, ולאור האמור בתקנה 52(6), עולה כי בהתקרב למעבר חצייה, יש לנהוג אף מתחת למהירות המותרת, לאור חובת ההאטה.

מסיכומי ההגנה, עולה טענה **מרומזת**, לפיה לא ניתן לייחס לנאשם את "אי ההאטה", בשל אי ציון סעיף זה בכתב האישום - ראו ע' 12 לסיכומי ההגנה.

אני דוחה מכל וכל את טענת ההגנה.

המדובר בחובה המוטלת על כל נהג המתקרב למעבר חצייה, ואין צורך בציון תקנה זו כעבירה נפרדת, כאשר המכלול מצביע על נהיגה בקלות ראש, בנסיבות של תאונה **בתחום** מעבר חצייה.

הדברים מקבלים משנה תוקף, שכן עולים המה מהודעתו של הנאשם (ת/4):

"ש- מה הסיבה שלא עצרת והמשכת בנסיעה?"

ת- בגלל שהוא לא היה במעבר החצייה אלא ליד המעבר.

ש- מה המרחק שהוא עמד מהמעבר חצייה?"

ת- בערך מטר וחצי.

ש- זו לא סיבה טובה לדעתך לעצור ולאפשר לו לחצות?"

ת - לא כי לא תארתי לי שהוא יחצה" - ש' 22-27.

במסגרת ע"פ 558/97 **רבקה מלניק נ' מדינת ישראל, מיום 3.5.98** נקבע, בין היתר, כי על נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה: **"להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצדו של הולך הרגל"**.

ההלכה המסכמת והמושרשת בעניין מעברי חצייה, הינה ע"פ 8827/01 **ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל, מיום 13.7.03**, שם קבע כב' המשנה לנשיא, השופט חשין, כתוארו דאז, כהאי ליסנא: **" הנה כי כן, נהג רכב המתקרב למעבר חצייה חייב ליתן דעתו ולצפות אף אפשרות של התנהגות רשלנית מצדו של הולך הרגל. חובה זו קיימת לא אך במצב שבו עומד הולך הרגל על סף מעבר החצייה, פניו אל עבר הכביש, והתנהגותו מבטאת כוונה לחצות את הכביש. חובה זו קיימת גם במצב שבו מתעורר ספק אם אדם הנמצא בסמוך למעבר החצייה מבקש לחצות את הכביש אם**

עמוד 12

לאו".

כב' השופט חשין קבע כי רשלנותו של הולך הרגל אין בה כדי לנתק את הקשר הסיבתי עובדתי-משפטי בין התנהגות הנהג לבין קרות התאונה.

הדברים ברורים - אם יש ספק - אין ספק - חובתך הנהג להאט מהירותך בקרבת מעבר חצייה ואף עד כדי עצירה ולאפשר להולך הרגל לחצות בבטחה.

באחרונה, ניתן פסק דין נוסף מאת בית המשפט העליון - בג"צ 8150/13 כרסנטי נ' פרקליטות המדינה ואח', מיום 6.8.14, אשר למעשה ממרק ומחדד את ההלכות הדנות בחובת הזהירות המוגברת המוטלת על נהג המתקרב למעבר חצייה - הלכות מלניק ושטרייזנט לעיל.

כב' השופט הנדל, מחדד את חובת הצפיות, בעיקר כלפי אוכלוסיות ממוקדות, כדבריו: "ניתן אפוא להצביע על שני כללים גדולים בכגון דא שאינם סותרים זה את זה. הכלל הראשון הוא כי על נהג המתקרב למעבר חצייה מוטלת אחריות מוגברת. זהו השטח של הולך הרגל. אכן, גם על הולך הרגל חלים כללים בהגיעו לשטח זה, אך על השולט בכלי בעל כוח קטלני מוטלת האחריות, הראשונה במעלה, לנהוג בזהירות. אחריות זו כוללת עפ"י הפסיקה, חובה לצפות, במידה זו או אחרת, את האפשרות כי הולך הרגל עלול להתרשל - כך במיוחד כלפי קבוצות אוכלוסיה ממוקדות כגון ילדים וקשישים. כלשון תקנה 52(6) לתקנות התעבורה...הכלל השני הוא כי האחריות אינה מוחלטת...".

ביום 28.3.15, נכנס לתוקפו תיקון מס' 2 לשנת תשע"ה - 2015, לתקנות התעבורה (קובץ התקנות 7484), המוסיף נדבכים לתקנה 67, שעניינה בהולכי רגל שבמעבר חצייה.

יש בנדבכים חדשים אלה **משום הגברת חובת הזהירות**, שממילא היתה מוגברת, ביחס לנהג המתקרב למעבר חצייה.

אומנם תיקון זה **אינו** חל על תיקון, אולם מביא אני את הדברים על מנת להצביע על המאמצים שנעשים, בכגון דא, למול החזון הנפרץ של תאונות דרכים, המתרחשות על גבי מעברי חצייה.

67. (א) נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה, והולכי רגל חוצים במעבר, יאפשר להם להשלים את החציה בבטחה ואם יש צורך בכך יעצור את רכבו לשם כך.

(א1) נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה, יאט את רכבו אם הולך רגל עומד על המדרכה בסמוך למעבר החצייה ואם ניכר שבכוונתו של הולך הרגל לחצות את הכביש, ייתן לו זכות קדימה.

(א2) **התקרב נוהג רכב למעבר חצייה ובנתיב אחר האט רכב לפני מעבר החצייה, יאט את רכבו לפני מעבר החצייה האמור, ואם הרכב בנתיב האחר עצר - יעצור אף הוא; היה הולך רגל חוצה את הכביש במעבר החצייה, ייתן לו זכות קדימה.**

(ב) **מעבר החצייה המחולק על ידי שטח הפרדה, יראו כל חלק ממעבר החצייה כמעבר נפרד.**

17. עד הראייה ראובן בנימין, הותיר בי רושם חיובי.

מצאתי להעדיף גרסת עד זה, כעד נייטרלי, שאינו מכיר מי מבין המעורבים, על פני גרסתו של הנאשם, בנקודות המחלוקת - באשר למקום החצייה והמגע בין המונית להולך הרגל.

לא נעלמו מעיני דבריו של העד, באחרית עדותו, כפי שצינתי בסקירה הראייתית לעיל, יחד עם זאת, התרשמתי כי העד "חי את המקרה", והדבר הותיר בו זכרון עמוק.

"אני הייתי ממש בהלם" - ע' 2.

עיינתי בהודעת העד (נ/1), ולא מצאתי בה סתירות מהותיות, או דברים היורדים לשורשו של עניין ביחס לעדותו בפני, משכך לא מצאתי לפקפק בגרסתו של עד זה.

גם באשר לסימון העד על פני ת/1, וסוגיית מספר הנתיבים בכיוונו, לא מצאתי ממש בטיעוני ההגנה, והעד אף הסביר הדברים בעדותו, כל שכן הצביע לבוחן, ביום האירוע בדיוק באיזה נתיב נסע (ת/1) - השני מימין.

גרסתו של העד בבית המשפט מתחזקת בדברים שמסר עד ההגנה, מר שניידר.

שכן עד הראייה מסר בבית המשפט שהולך הרגל נפגע מהמונית "מהחלק הימני של הקבינה", נזרק לאוויר ונפל על מכסה המנוע של הרכב ואל הכביש.

הנאשם כאמור מכחיש כי הולך הרגל פגע במכסה המנוע, וטוען כי המגע היה עם הכנף הימנית הקדמית, ולבוחן הצביע על נקודה מס' 4 (ת/1) - דהיינו פגיעה צדית.

מאידך גיסא, עד ההגנה, דווקא מחזק את גרסת עד הראייה בנקודה זו, ולא את הנאשם.

עד ההגנה מציין כי הפגיעה נעשתה בחלק הקדמי של המונית ולאחר הפגיעה התרומם הולך הרגל מעל הרדיאטור של המכונית לכיוון חלון הנהג "ואז הוא התגלגל חזרה לכיוון הרצפה" - ע' 36, ש' 23-27.

גם מסקנת הבוחן שהתאונה אירעה על מעבר החצייה, משום שלא ניתן לעצור רכב שנוסע במהירות קבועה של 20 קמ"ש, בו במקום, אלא רכב שכזה עובר 8 מטרים בכדי לעצור, ממקמת את התאונה במעבר החצייה או מעט לפניו, מחזקת את גרסת עד הראייה - **"אז זה יוצא או על מעבר החצייה או טיפה לפני אבל זה לא יהיה איפה שהצביע הנהג..."** - ע' 16, ש' 16-19.

18. מסקנות הבוחן מקובלות עלי, והתרשמתי מבוחן מקצועי, שמחד גיסא ניתח את גרסת הנאשם, והנתונים שקיבל ממנו ועל פיהם ביצע שחזור מתמטי של התאונה, לפיו התאונה בלתי נמנעת, ומאידך גיסא, עמד על כך כי הדברים אינם מתיישבים עם רכב שנוסע במהירות קבועה של 20 קמ"ש. שכן רכב שכזה אינו יכול לעצור בו במקום, ומכאן ולאור החובות המוטלות על הנהג, בשים לב לגרסת הנאשם בפניו (4/ת) עת הבחין בהולך הרגל עובר לתאונה, היה עליו לעצור ולאפשר להולך הרגל לחצות, ואז היה מונע את התאונה.

מקובלת עלי מסקנת הבוחן כי הצבעת הנאשם על הנקודות 3 ו- 4 בתרשים (1/ת), אינה מתיישבת עם גרסתו - ת/ 4 - שנהג 20 קמ"ש, בנסיעה שוטפת.

19. גרסת הנאשם מתפתחת, ומצאתי בה סתירות.

בגרסתו הראשונית לסייר (2/ת) ציין הנאשם: "ואז ראיתי בן אדם ליד מעבר חצייה ירד ולא הסתכל ואז פגעתי בו, לא במעבר חצייה".

בהודעתו לבוחן בשטח (4/ת), מציין הנאשם: **"...ואז פתאום ירד מהמדרכה אדם מבוגר מימין לשמאל ואז נסיתי לברוח ממנו פגעתי בו ועצרתי אני נסיתי לברוח שמאלה" -**

ש' 11-13.

"אני ראיתי אותו כמה שניות לפני אבל הוא פשוט הפתיע אותי וחצה את המעבר חצייה" - ש' 18-19.

כלומר הנאשם למעשה מודה כי החצייה הייתה במעבר החצייה.

ואילו בבית המשפט מעיד הנאשם כי לאחר שעבר את מעבר החצייה **"קפץ לי בן אדם לאוטו, נסיתי לברוח שמאלה ובלמתי בשנייה שהוא קפץ לי לאוטו לכנף הימני קדימה" -**

ע' 23.

הנאשם טען כי לא אמר לבוחן, שהולך הרגל חצה באטיות, טען כי לא אמר לבוחן שהבחין בהולך הרגל כמה שניות לפני, טען כי הבוחן הוסיף שנסיעתו היתה שוטפת. יחד עם זאת לא שמעתי בעניין, מצד ההגנה, ולו שאלה אחת, עת העיד הבוחן.

בחקירתו הנגדית, שינה הנאשם מגרסתו והשיב לתובעת: **"לא היה סיבה לברוח שמאלה" - ע' 27, ש' 8-9.**

טען כי לא פגע בהולך הרגל אלא: **"הוא פגע בי. הוא יותר אשם כי הוא לא הסתכל לא ימינה ולא שמאלה".**

כשנשאל אם כעת הוא טוען שלא הבחין בהולך הרגל, אלא רק **"כשהוא היה לי על האוטו" - ע' 27, ש' 7, כיצד ראה שהולך הרגל לא הסתכל לצדדים עובר לחצייתו, והנאשם השיב לתובעת בתשובה פולמוסית, והפנה אותה**

לעדוּתוֹ של עד הראייה והתמונות - ע' 28, ש' 8.

למעשה הנאשם מציין כי הולך הרגל "היה לי על האוטו", דברים המשתלבים הייטב עם מה שראו עד הראייה ועד ההגנה, בעניין מכסה המנוע.

20. עד ההגנה, מר שניידר, הינו תייר מגרמניה, שנקלע, בדרכו לשדה התעופה, ביום חזרתו לארצו, כנוסע במוניתו של הנאשם, לתאונה האמורה.

הצדדים כאמור הסכימו שהלה יעיד באמצעות תוכנת הסקייפ, ואישרתי את הסכמת הצדדים, לדרך עדות זו (ראו החלטתי מיום 23.2.15), עם זאת בשתי הסתייגויות.

האחת שניתן יהא לזהות את העד, ולוודא שאכן המדובר באותו נוסע מיום האירוע והשנייה שמשקלה של העדות, בשים לב שבית המשפט אינו יכול להזהירו והעדוּת ניתנת באמצעות הסקייפ - יקבע במסגרת הכרעת הדין.

ברגיל, עפ"י דיני הראיות בישראל, עד מעיד מעל דוכן העדים, בפני בית המשפט ובאופן בלתי אמצעי, כך שבית המשפט יכול להתרשם מהעד ומדבריו - זו דרך המלך.

בנסיבות אלה, הוברר כי עסקינן בעד רלוונטי ומהותי, כך כנטען ע"י הצדדים, שמתגורר בגרמניה ואינו עתיד לחזור לישראל.

הצדדים הסכימו להעיד את העד באמצעות תוכנת הסקייפ באולם, ללא צורך בעזרה משפטית.

המדובר בהסכמה מכוח דיני הראיות, וחזקה על התביעה, שמייצגת את מדינת ישראל, שערכה בדיקותיה כאמור, עובר למתן הסכמתה, לדרך העדה זו, שהינה חריג לכלל.

בבוחני את עדות העד, נתתי דעתי לכך שמדובר בתייר, שאינו מכיר מי מבין המעורבים, שהסכים לתת מיוזמתו את פרטיו לנאשם, לאחר התאונה, במידה ויתעורר הצורך בהעדוּתו.

המדובר בהחלט באזרחות טובה, על אחת כמה וכמה שאין המדובר בארצו של התייר.

נתתי דעתי לעובדה כי מעת התאונה ועד למועד מתן העדות בפני, עברה חלפה שנה ושלושה חודשים.

לא נגבתה מהעד הודעה בזמן אמת, שכן עבר הוא למונית אחרת ונסע לשדה התעופה,

לא נלקח תצהיר, וכל מה שהעיד היה עפ"י זכרונו בלבד.

נתתי דעתי גם לעובדה, שלא יכולתי להזהיר את העד, ככל העדים שמעידים בפני בית המשפט, באופן בלתי אמצעי, כל שכן שדיני מדינת ישראל אינם חלים עליו, לרבות בצורת ההעדה בה בחרו הצדדים להעידו.

לקחתי בחשבון את אופן ההעדה, שהעד נמצא ישוב במשרדו ומביט לתוך מצלמת המחשב, וזו משדרת אל מחשב הסנגור, הניצב באולם, בתקשורת בין מחשבים.

התרשמתי כי העד, התייר, ביקש להפגין אזרחות טובה.

עם זאת, אינני יכול לקבל את גרסתו במלואה.

העד ישב במהלך הנסיעה וגם לאחר התאונה, במושב האחורי, מימין, במונית.

העד כלל לא הבחין במעבר חצייה, לא במקום התאונה ולא בסמוך - נתון בסיסי זה, העומד בסתירה לראיות האחרות ובמיוחד לתמונות ממקום האירוע (ת/7), מעמיד את גרסת העד כגרסה חלקית בלבד, שכן העד ממקום מושבו, והעובדה שמיקד מבטו בעיקר לימין למדרכה, מנעה ממנו לראות דברים מהותיים ביחס לתאונה.

עם זאת, יש בגרסת העד דברים המשתלבים עם יתר הראיות שנשמעו בתיק, ואותם בהחלט אאמץ.

העובדה שהולך הרגל הלך לרוחב המדרכה, בזווית 90 מעלות לכביש, לא רץ, וחצה בצורה יציבה את הכביש. העובדה כי לא הסתכל עובר לחצייתו את הכביש - כנתון המבסס אשם תורם לפתחו של הולך הרגל.

פגיעת הולך הרגל מהחלק הקדמי ימני של המונית, התרוממות לחלק הקדמי "איפה שהרדיאטור" ואז נפילה חזרה "לכיוון הרצפה...".

עם זאת ישנן סתירות בין דברי העד לראיות האחרות, כגון שהעד טען כי לא ירד גשם, טען כי הנאשם לא סטה שמאלה, בעוד הנאשם ועד הראייה מציינים זאת.

בהמשך, מציין העד סדר התרחשותם של שלושה דברים, במקביל, סימולטנית - חש במכה, לאחר מכן הנאשם ניסה להפנות את ההגה ימינה או שמאלה כדי למנוע משהו והדבר השלישי זה המהומה שלאחר מכן.

העד מבהיר שוב, וטוען כי חש מכה, ואז הנהג בלם והדבר השלישי - המהומה שקרתה.

נראה כי לאור שינוי הדברים, אינני יכול לבסס ממצא חד משמעי אודות גרסת העד בנקודה זו.

עם זאת, בהחלט התרשמתי מהעד, שניכר כי הולך הרגל הפתיע את הנאשם, שירד לכביש וחצה מבלי להביט לצדדים.

כפי שצינתי עד זה מחזק וגם סותר את גרסת הנאשם - למשל במיקום הפגיעה ברכב ואופן הפגיעה, מאידך גיסא איני יכול לקבל את מלוא גרסתו, לאור העובדה שמיקד מבטו למדרכה, לימין, ובכל מהלך העניינים ישב במושב האחורי ואף לא הבחין כי יש במקום או בסמוך מעבר חצייה.

21. אחרית דבר, לאחר שמצאתי לקבל במלואה את גרסת עד הראייה, מר בנימין, ולהעדיפה על פני גרסת

הנאשם, בשים לב לחיזוקים שמצאתי לגרסה זו בעדות הבוחן ובממצאיו, לצד הדברים שמסר הנאשם עצמו במסגרת הודעתו ת/4 וחלק מגרסת עד ההגנה, המתיישבת עם הגרסה לעניין מיקום הפגיעה ברכב, הריני לקבוע ממצאי עובדה כדלקמן:

הנאשם נהג במונית, במועד האירוע בדרך יפו תל אביב, ממערב למזרח, כשבכיוונו נתיב בודד המיועד לתחבורה ציבורית (נת"צ).

עסקין בדרך עירונית, אור יום, 11:20, כביש רטוב, גשם קל, כביש עם תנועת כלי רכב ותנועת אנשים שהיתה מצויה על גבי המדרכות.

הנאשם התקרב למעבר החצייה המסומן במקום, בנסיעה שוטפת, במהירות שמתחת למהירות המותרת בדרך עירונית.

הולך הרגל, כבן 84 המסתייע במקל הליכה, הלך על המדרכה והתקדם בצורה אופקית, ב-90 מעלות לכביש, נעצר, כגרסת עד הראייה, בסמוך למעבר החצייה, יחד עם זאת חצה מבלי להסתכל.

גם עד הראייה מציין (בדומה לעד ההגנה): **"הולך הרגל מבחינתי כשל, כי הוא היה צריך להסתכל גם לשמאלו, הוא התחיל את החצייה בלי להסתכל, אבל צפיתי שנהג המונית יעצור"** - ע' 9, ש' 4-6.

עד הראייה שנסע בנתיב השני מימין, במסלול שבדרך יפו תל אביב - ממזרח למערב, עצר את רכבו, לפני מעבר החצייה ואפשר להולך הרגל לחצות (ת/1).

הנאשם הבחין בהולך הרגל, עובר לתאונה - **"אני ראיתי אותו כמה שניות לפני אבל הוא פשוט הפתיע אותי וחצה את המעבר חצייה"** (ת/4, ש' 18-19). הבחין בו לראשונה שעמדבקצה המדרכה מימין - ש' 21.

היות והנאשם מכיר את המקום, מודע למעבר החצייה, ללא מגבלת שדה ראייה, בכיוונו מוצב תמרור 306, בשים לב לתנאי הדרך - יום חורפי, דרך עירונית עמוסה בתנועה ובהולכי רגל על המדרכות - היה על הנאשם להאט מהירותו, מכל מהירות, גם אם היתה מלכתחילה מתחת למהירות המותרת, בהתקרבו למעבר החצייה, ובראותו את הולך הרגל עובר לחצייתו, היה עליו להאט עד כדי עצירה, ולאפשר להולך הרגל לחצות.

עד הראייה עצר את רכבו, אפשר להולך הרגל לחצות במעבר, וזה החל לחצות, הספיק לחצות כשליש מהמעבר, אליבא דגרסת עד הראייה, ולפי הנאשם עצמו הוא היה מרוחק מהמדרכה מטר וחצי - ע' 27, דהיינו הולך הרגל כבר הספיק לחצות חלק מהמעבר.

אכן, מבחינה חישובית, מתמטית יבשה, בנתונים שסיפק הנאשם לעניין מהירותו ומרחק החצייה - התאונה בלתי נמנעת, אולם מבחינת החובות המוטלות על נהג המתקרב למעבר חצייה, בשים לב, לעדותו של עד הראייה, והעובדה שהנאשם מכיר את המקום, מודע לתנאי הדרך והכביש, למעבר החצייה והתמרור, בשים לב שהבחין בהולך הרגל מספר שניות עובר לחצייתו, **שהוא על קצה המדרכה הימנית** - היה על הנאשם לעצור, להאט עד כדי עצירה - ואזי התאונה היתה נמנעת.

יפים בעניין זה דברי הבוחן: "תאונת דרכים בלתי נמנעת על מעבר חצייה עדיין לא פוטרת את הנהג" - ע' 14, ש' 11-12.

ראו והשוו - עפ"ת 4289-04-15 עמרני נ' מדינת ישראל, מיום 16.4.15.

הבלימה, היתה לאחר המכה, וכך גם הסטת ההגה לשמאל.

כל שכן רכב במהירות 20 קמ"ש, אינו יכול לבלום ולעצור בו במקום.

הולך הרגל נפגע, אליבא דְעַד הראייה ועד ההגנה מחזית המונית מהחלק הימני, הולך הרגל התרומם לכיוון מכסה המנוע והוטח על גבי הכביש (אציין כי לאור אי מציאת נזק תאונתי לא מחויב שהיה מגע בעת ההתרוממות בין הנפגע למכסה המנוע).

עד ההגנה מספר על דם שניגר מראשו של הולך הרגל. סימני הדם, בהמשך, נראים ע"י הסייר ע"ג אבני השפה (ת/2), ואף הנאשם בעדותו בבית המשפט מאשר את מיקומם של כתמי הדם - ע' 31, ש' 16-17.

אני קובע חד משמעית כי התאונה ארעה על מעבר החצייה, לאחר שהולך הרגל הספיק לחצות כשליש מהמעבר.

עם זאת לאור הראיות, ובמיוחד עדותם של עד הראייה ועד ההגנה, אני קובע תרומת רשלנות לפתחו של הולך הרגל, אשר חצה מבלי להסתכל כאמור, זאת בניגוד לחובותיו של הולך רגל, כאמור בתקנות **110-111 לתקנות התעבורה**.

אין בתרומת רשלנות זו כדי לנתק את הקשר הסיבתי העובדתי-משפטי שבין אחריותו של הנאשם לקרות התאונה ולחבלות שנגרמו להולך הרגל (ת/10), עם זאת יש בדברים כדי להשפיע על רמת הענישה הצפויה, בבחינת מידת "אשמו" של הנאשם, כפי שמורנו תיקון 113 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

סוף דבר

22. מצאתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ל' ניסן תשע"ה , 19 אפריל 2015, במעמד הצדדים.